

Μητροπολίτης Παντελεήμων Θεσσαλονίκης (1902 - 14 Ιουνίου 1979)

/ [Πεμπτούσία](#)

Mitropolitiss Panteleimon Thessalonikis_01

Ο κατά κόσμος Γεώργιος Παπαγεωργίου γεννήθηκε στο Κρανίδι της Αργολίδος το 1902 από ευσεβείς γονείς. Νέος εκάρη μοναχός στην Καλύβη του Αγίου Γεωργίου-Καρτσωναίων στην ιερά σκήτη της Αγίας Άννης. Από εκεί μετεγράφη στη μονή Γρηγορίου κι εκεί χειροτονήθηκε διάκονος. Τελείωσε τη Θεολογική Σχολή Αθηνών αριστεύοντας. Το 1927 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος στον Πειραιά. Το 1928 μετέβη για ανώτερες σπουδές στην Αμερική. Υπηρέτησε την Εκκλησία σε διάφορες υψηλές θέσεις με ζήλο και θέρμη.

Το 1936 χειροτονήθηκε στην Αθήνα επίσκοπος με τον τίτλο Ταλαντίου. Το 1941 εξελέγη μητροπολίτης Εδέσσης. Επί μία δεκαετία εργάστηκε με ανιδιοτέλεια και αυτοθυσία για το ποίμνιό του, ιδιαίτερα τις δύσκολες ημέρες της κατοχής, όπου έσωσε πολλούς ανθρώπους από τον θάνατο με διάφορους τρόπους. Το 1951 μετετέθη στη μητρόπολη Θεσσαλονίκης, όπου συνέχισε το πλούσιο ποιμαντικό του έργο. Στη μητρόπολη παρέμεινε ως το 1968, οπότε επαύθη άδικα. Απεδήμησε προς Κύριον στις 14.6.1979 στην οικία της αδελφής του στην Αθήνα και ετάφη σε κοιμητήριο του Πειραιά.

Μητροπολίτης Παντελεήμων Θεσσαλονίκης, επίσκοπος που μύριζε λιβάνι.

Μητροπολίτης Παντελεήμων Θεσσαλονίκης, επίσκοπος που μύριζε λιβάνι.

Ο μητροπολίτης Παντελεήμων υπήρξε για το ποίμνιό του, όπως έγραψαν, «ο μεγάλος αγγελιοφόρος της αισιοδοξίας». Εμπνευστή και οδηγό της ποιμαντικής του είχε τον άγιο Νεκτάριο Πενταπόλεως. Υπέμεινε την αδικία της εκθρονίσεώς του αγόγγυστα. Συγχώρεσε από ψυχής προ του τέλους του όλους τους συκοφάντες του. Τα τελευταία έτη του τα διήλθε με φιλοσοφημένη σιωπή, θερμή προσευχή, συνεχή μελέτη, ειρηνεμένη συνείδηση και γαλήνια συμπεριφορά.

«Η Θεία Λειτουργία», έλεγε, «είναι η υψίστη προσευχή. Η Θεία Λατρεία μας είναι όλη ποίηση και καλαισθησία. Το άπτεσθαι των αγίων χωρίς ειρήνη στην ψυχή είναι

πολύ επικίνδυνο και ανησυχητικό.

Η ειρήνη μαρτυρεί ζωή ξένη προς την αμαρτία και ανεπηρέαστη από τους περισπασμούς του κόσμου. Η καρδιά του λειτουργού πρέπει να κατέχεται πάντοτε από κατάνυξη και συντριβή. Ο ιερέυς να τελεί τη Θεία Ευχαριστία με ιδιαίτερο εξαγνισμό και βαθειά συναίσθηση. Δεν επιτρέπεται όμως σε διακονία τόσο υψηλή να εισέλθει η εξοικείωση, διότι όσον εγγύτερον του Θεού, τόσον εγγύτερον του πυρός. Οι ιερείς είναι τα σημεία, η φωνή, τα χέρια του Λόγου. Διά του ιερέως ο Χριστός βρίσκεται στο λαό και ο λαός στον Χριστό. Ο ιερέυς έχει ανάγκη διαρκούς επικοινωνίας με τον Σωτήρα, έχει ανάγκη προσευχής, προσεκτικής μελέτης, ζωής αγίας, καθόσον άνευ τούτων είναι αδύνατον να επιτύχει. Όσο περισσότερο επιτηδευμένο είναι το κήρυγμα, τόσο περισσότερο απομακρύνεται τούτο από τον Χριστό. Δεν πρέπει ο ιερέυς να προσπαθεί στο κήρυγμά του να ικανοποιήσει πνευματικά τον λαό με τη δική του σοφία...» Από το μικρό αυτό παράθεμα λόγων του διακρίνει κανείς την πνευματικότητα του ιερού αυτού ανδρός.

Ο Θεσσαλονίκης Παντελεήμων με Καρτσωναίους και Μικραγιαννανίτες.

Ο καθηγούμενος της ιεράς μονής Γρηγορίου αρχιμανδρίτης Γεώργιος, έγραφε ακριβοδίκαια περί αυτού: «Υπήρξε σπανία αρχιερατική μορφή. Με εξέπληττεν η αρχοντιά, η αγάπη, η πραότης, η ανεξικακία, η ευγένεια, η ιεροπρέπεια της ακτινοβολούσης προσωπικότητάς του. Ουδέποτε είπε λόγον αγανακτήσεως εναντίον όσων ποικιλοτρόπως τον ηδίκησαν. Έφερε το βάρος της αδικίας με παραδειγματικήν αξιοπρέπειαν, καρτερίαν και ανεξικακίαν. Πιστεύω ότι η στάσις του αυτή συνετέλεσεν ώστε πολύ να χαριτωθή από τον Θεό κατά το τελευταίο διάστημα της ζωής του και δοκιμασθείς ως χρυσός εν χωνευτηρίω να επιτύχη οσιακού τέλους. Οι παραστάντες εις την εκφοράν του σεπτού λειψάνου του αδελφοί της Ιεράς Μονής μας επληροφόρησαν ημάς ότι το πρόσωπόν του ήτο λαμπρόν και χαριτωμένον, ως πρόσωπον δικαίου ανδρός οσίως τελειωθέντος, η δε δεξιά του, την όποιαν ησπάζοντο, δεν ήτο ψυχρά και άκαμπτος, ως των νεκρών,

άλλα είχε την ευκαμψία και απαλότητα των ζώντων σωμάτων. Το φαινόμενον τούτο, ως γνωστόν, παρατηρείται εις τους Αγιορείτας μοναχούς, των οποίων τα σώματα μετά την κοίμησίν των δεν υφίστανται την πτωματικήν ακαμψίαν. Πόσον ήτο εμποτισμένος από το αγιορειτικόν πνεύμα μαρτυρεί το φιλακόλουθον αυτού. Ανεγίνωσκεν εις τον οίκον του τας καθημερινάς ακολουθίας, ας πας μοναχός υποχρεούται να κάνη και καθώς επληροφορήθημεν, ως μητροπολίτης ηκούετο παρά τινών πνευματικών του τέκνων κατά νύκτα προσευχόμενος και κάμνων μετανοίας. Την ημέραν δε, καθ' ην ησθένησε και πριν κατακλιθῇ εἶχεν ἤδη αναγνώσει την πρωινήν ακολουθίαν του, και δι' αυτό και ο δείκτης ευρέθη εις το Μηναίον εις την ημερομηνίαν της ασθενείας του. Το δωμάτιόν του εν Αθήναις ήτο κεκοσμημένον παρεκκλήσιον, ἔχον ιεράς εικόνας, το ιερόν Ευαγγέλιον, τα λειτουργικά βιβλία, κηροπήγια, θυμιατόν, επιτραχήλιον διά την τέλεσιν των ιερών ακολουθιών. Το καντήλι ήτο πάντοτε ανημμένον και τελών την ακολουθίαν του εθυμιάζεν. Εἶχε μάλιστα και μια ελαιογραφία της μονῆς, την οποίαν καθημερινώς ἐθυμιάζε. “Κάθε πρωί ἔρχομαι και σε σας και σας θυμιάζω” μου εἶπε χαρακτηριστικῶς, συνοδεύων ασφαλῶς το θυμίαμα με προσευχή υπέρ της μονῆς. Ὅλα αυτά μαρτυροῦν διὰ το ἐκκλησιαστικόν και μοναχικόν ἥθος του μεταστάντος και την επίδρασιν, την ὅποιαν ἔσχε το Ἅγιον Ὅρος εις την πνευματικήν του ζωήν. Ἦτο ιεράρχης που “μύριζε λιβάνι”, ὅπως λέγει ο λαός μας. Τα ανωτέρω ἔγραψα οφειλετικῶς και εις ἐκφράσιν της ευγνωμοσύνης μας προς τον σεπτόν ιεράρχην και αδελφόν της ιεράς ημών μονῆς».

Πηγές - Βιβλιογραφία

Κωνσταντίνου Σταλίδη, Η Ιερά Μητρόπολη Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας, τ. Α΄, Έδεσσα 2006, σσ. 369-388. Νικοδήμου Κανσίζογλου αρχιμ., Μνήμη Μητροπολίτου Παντελεήμονος Παπαγεωργίου, Γιαννιτσά 2006.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμος Β΄ 1956-1983. σελ.963-968